

brání. Dlužníku ponechává zákon v § 310 ex. ř. postavení vedlejšího intervenienta, jemuž jest vymáhající věřitel odpověden za nepříznivé následky opominutí při vymáhání pohledávky k vybrání přikázané. Než se tedy odvolací soud pustil do řešení sporu ve věci samé, měl se obíratí námitkou žalované, neboť jinak by vymáhající věřitelé žalobkyně byli vydáváni nebezpečí, že by vedením sporu samou žalobkyní mohlo uspokojení jejich pohledávek býti ohroženo. Neučinil-li tak odvolací soud snad proto, poněvadž souhlasil v této příčině s odůvodněním rozsudku prvního soudu, nebylo by lze jeho právní názor schváliti. Procesnímu soudu nepřislušelo samostatně řešiti otázku, zda nárok žalobou uplatněný jest zabavitelný čili nic, ježto o tom rozhoduje pravoplatné usnesení o zabavení pohledávky k vybrání přikázané, kterým jest procesní soud vázán (Sb. n. s. civ. č. 6940). Pokud tedy odvolací soud nezjistil z příslušných exekučních spisů obsah pravoplatných usnesení o rozsahu zabavení a přikázání k vybrání nároku, žalobkyni z důvodu pense proti žalované příslušejících, nemohl o zamítnutí celé žalobní prosby rozhodnouti. Z toho důvodu nemá také významu tvrzení žalobkyně, že nároky, kterých se domáhá žalobou, nepodléhají exekuci, neboť nerozhoduje v tomto sporu, jak již svrchu řečeno, zda jde o nároky zabavitelné čili nic, nýbrž jediné, zda nároky žalobkyni uplatněné byly pravoplatně zabaveny a přikázány vymáhajícím věřitelům k vybrání. Poněvadž odvolací soud neučinil zjištění ani o rozsahu pravoplatného zabavení nároků žalobkyni uplatněných, ani o jejich přikázání k vybrání a dále ani o správnosti tvrzení žalobkyně, že nároky vymáhajících věřitelů byly z větší části zaplacený, zůstalo řízení neúplným a věc podle vylíčeného právního hlediska není zralá k rozhodnutí.

Čís. 15245.

K výkladu §§ 970, 1316 obč. zák.

Předpisu § 970 obč. zák. nelze použiti, ztratily-li se věci z místnosti pensionu zařízeného jako hotel tomu, kdo místnosti ty měl již po dlouhou dobu (8 roků) najaty za měsíční nájemné.

(Rozh. ze dne 30. května 1936, Rv I 829/36.)

Žalobci byly ukradeny z místností v pensionu, jež měl najaty za měsíční nájemné od roku 1924, různé věci. Pension jest zařízen podle hotelového způsobu, zejména klíče od jednotlivých pokojů mají jak hosté, tak i zaměstnanci pensionu. Žalobou domáhá se proto žalobce náhrady způsobené škody, již mu žalovaná odepřela nahraditi tvrdíc, že k tomu není povinna, zejména když ji nestíhá zavinění na vzniku škody. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud z těchto důvodů: Tvrzení žalobcovo, že buď jest hotel hotelem pro každého, i kdyby tam bydlel sebe déle, nebo že dům hotelem není a nestane se jím ani při pronajímání místností na den nebo na hodinu, nepokládá odvolací soud za případné, ježto (jak i z rozh.

žalobce v první stolici ani netvrdil, že v souzené věci jde o tento případ, a ježto jednak jest rozhodná doba, kdy se věci žalobcovy ztratily, a tu žalobce, jak sám připouští, bydlel v pensionu žalované již 8 roků, a měl místnosti, z nichž se věci ztratily, najaty za měsíční nájemné.

Čís. 15246.

Veřejný společník veřejné obchodní společnosti nemůže žalovati podle § 37 ex. ř. na nepřípustnost exekuce proti téže veřejné obchodní společnosti, i když tvrdí, že zabavená věc (pohledávka) jest jeho vlastnictvím.

(Rozh. ze dne 30. května 1936, Rv II 369/36.)

Žalovaná vedla na základě exekučního titulu znějícího na veřejnou obchodní společnost proti této společnosti exekuci, při níž zabavila pohledávku patřící podle tvrzení žalobci, jenž se domáhá proto z důvodu vlastnického práva jejího vyloučení z exekuce. **N i ž š í s o u d y** žalobě vyhověly.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žaloba o nepřípustnost exekuce je založena jen na tvrzení, že žalobce jest vlastníkem částky uložené na kontě poštovní spořitelny ve prospěch jeho pod firemním jménem kupce jednotlivce a že žalovaná vede neprávem na základě exekučního titulu znějícího proti veřejné obchodní společnosti exekuci na uvedený vklad, který nenáleží této společnosti. Leč žalobcovo vlastnictví k onomu kontu není v souzeném případě důvodem pro to, aby exekuce byla prohlášena za nepřípustnou. Z listin ve sporu předložených totiž vychází, že žalobce byl zapsaným společníkem veřejné obchodní společnosti výše uvedené, která byla teprve dne 16. září 1934 z rejstříku obchodního vymazána. Exekuce, o níž ve sporu jde, byla povolena usnesením ze dne 8. června 1934, tedy vedena ještě v době před výmazem společnosti. Podle čl. 112 obch. zák. ručil tedy v této době žalobce nepochybně za splnění závazku společnosti spornou exekucí vymáhaného solidárně celým svým jménem. Byla také žalovaná oprávněna vésti beze všeho exekuci i přímo proti žalobci na ono konto, což ovšem neučinila, takže tu nejde o případ § 11 ex. ř. To však na věci nic nemění. Veřejná obchodní společnost i při znění čl. 111 obch. zák. není právnickou osobou, nýbrž jde jen o sdružení jednotlivých určitých osob ku společnému provozování obchodů pod společným jménem (firmou, čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě místo ní jsou stranou ve sporu ony osoby. Totéž platí o řízení exekucním. Ježto podle skutkového zjištění byl žalobce v době rozhodné, t. j. v době vedení exekuce, společníkem jmenované společnosti, není důvodu, proč by ona exekuce měla být prohlášena za nepřípustnou jen proto, že je žalobce vlastníkem onoho vkladu u poštovní spořitelny